

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၁၄ ခုနှစ်

ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်

ပြည်ထောင်စုတရားသူကြီးချုပ် ဦးထွန်းထွန်းဦး

ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော

ဦးသာဌေး၊ ဦးစိုးညွန့်၊ ဦးမြသိမ်း၊ ဦးမြင့်အောင်၊

ဦးအောင်ဇော်သိန်း နှင့် ဦးမြင့်ဟန်

တို့ရှေ့တွင်

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂ *

မူလရုံး၏ဒီကရီကိုအယူခံမဝင်ခဲ့သူ တရားပြိုင်တို့သည် အယူခံရုံးက ချမှတ်သည့် ဒီကရီအပေါ် အယူခံဝင်ခွင့် ရှိ မရှိ။ အယူခံရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီသည် မူလရုံးဒီကရီကို အယူခံမဝင်သူတို့အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေမည်ဖြစ်ပါက ထိခိုက်နစ်နာသူက အဆိုပါ ဒီကရီအပေါ် အယူခံဝင်ခွင့် ရှိခြင်း၊ ဒုတိယအယူခံရုံးသည် အတည်ဖြစ်နေသည့် မူလရုံး၏ ဒီကရီကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခွင့် မရှိသော်လည်း

* ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ်- ၄၁
+ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၁၄ တွင် ချမှတ်သော ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၅ ရက်စွဲပါ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

ပထမအယူခံရုံးက အယူခံမဝင်သူတို့အပေါ် ထိခိုက်စေသည့် ဒီကရီကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုပါ ၂ ဦးတို့သည် မူလခရိုင်တရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သည့် ချေးငွေ ကျပ်သိန်း ၃၀ နှင့် နစ်နာကြေးကျပ် ၁၅ သိန်းပေးစေရန် ဒီကရီအပေါ် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်သို့ အယူခံသော်လည်းကောင်း၊ ပြန်လှန်ကန့်ကွက်ချက်သော်လည်းကောင်း တင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိသောကြောင့် အဆိုပါဒီကရီမှာ တရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုပါ ၂ ဦးအပေါ် အတည်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့အနေဖြင့် ၎င်းတို့အယူခံတင်သွင်းခြင်းမပြုခဲ့သည့် မူလခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပထမအယူခံတရားရုံးက ပယ်ဖျက်ပြင်ဆင်ခဲ့သည့် အတိုးငွေ ၇% နှင့် ၉%သည် ခရိုင်တရားရုံးကချမှတ်သည့် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၁၅ သိန်းထက်ပိုမိုနေသည့်အတွက် ပထမအယူခံရုံး၏ ဒီကရီသည် မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့အား ထိခိုက်နစ်နာစေမည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့အား ထိခိုက်နစ်နာစေသည့် ပထမအယူခံရုံး၏အတိုးနှုန်း သတ်မှတ်သည့် ပြင်ဆင်ဒီကရီအပေါ်တွင်သာ အယူခံတင်သွင်းခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့က အယူခံမဝင်ခဲ့သည့် မူလခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီပါ ချေးငွေကျပ်သိန်း ၃၀နှင့် နစ်နာကြေးငွေကျပ် ၁၅ သိန်းပေးစေရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့သည် ပထမအယူခံတရားရုံးဖြစ်သည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က

ချမှတ်ခဲ့သည့် ချေးငွေကျပ်သိန်း ၃၀ အပေါ်တွင် အတိုးနှုန်းများ သတ်မှတ်လျက် အတိုးငွေတို့ကိုပေးစေရန် ဒီကရီအပေါ် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ် သို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ် က အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့တင်သွင်းသော အယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးနှင့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်တို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီများကိုပယ်ဖျက်ပြီး မူလမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ သက်သေခံ အမှတ် (ဂ) အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ် ဖြစ်၍ မူလရုံး တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုသည် အောင်မြင်ရန် အကြောင်း မရှိကြောင်း ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်၏ သုံးသပ်ချက်သည် မှန်ကန်သည်ဟုဆိုစေဦးတော့ အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့သည် မူလ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ တရားရုံးအဆင့်ဆင့် သို့ အယူခံဝင် ရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလမြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် အတည်ဖြစ်နေသောကြောင့် ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒုတိယအယူခံရုံးဖြစ်သော ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ချေ။ **ဦးမြင့် နှင့် မအေးမိ အမှု ^(၈)**ကိုကြည့်ပါ။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့က အယူခံတင်သွင်းလာသည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က အတိုးနှုန်းခွင့်ပြုသည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုသာ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က မူလမြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပါ ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိချေ။

၂၀၁၄	အယူခံတရားလိုများအတွက်	- ဦးလှမြင့်
ဦးညိုဝင်း ပါ ၂		တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေ
နှင့်		
ဦးမောင်ကို ပါ ၂	အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်	- ဦးစိုးမြင့်
		တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေ

မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀ တွင် ဦးညိုဝင်းပါ ၂ ဦးက ဦးမောင်ကိုပါ ၂ ဦးအပေါ် အိမ်မြေအရောင်း အဝယ်ပဋိညာဉ်စာချုပ်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှု သို့မဟုတ် ပဋိညာဉ်အရ တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၈၄ သိန်းနှင့် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၃၇ သိန်း စုစုပေါင်း ကျပ် ၁၂၁ သိန်း ရလိုမှုစွဲဆိုရာ ငွေကျပ်သိန်း ၃၀ နှင့် နစ်နာကြေး ကျပ် ၁၅ သိန်း စုစုပေါင်း ငွေ ကျပ် ၄၅ သိန်း ရထိုက်ကြောင်း ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီ အပေါ် တရားလို ဦးညိုဝင်းပါ ၂ ဦးက မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်း ဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်သို့ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၂၉ ဖြင့် အယူခံရာ အယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသခွင့်ပြု၍ ချေးငွေရင်း ကျပ် သိန်း၃၀ နှင့် ယင်းငွေပေါ်တွင် ၂ ဦးသဘောတူထား သည့် အတိုးနှုန်း ၇ ကျပ်ဖြင့် တရားမစွဲဆိုမိနေ့အထိ အတိုးကိုလည်း ကောင်း၊ တရားစွဲဆိုသည့် ၁၂-၈-၂၀၁၀ နေ့မှ ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့အထိ တစ်နှစ်လျှင် ၉% အတိုးနှုန်းဖြင့်လည်းကောင်း ရထိုက်ကြောင်း ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီကို တရားပြိုင်ဦးမောင်ကိုတို့က မကျေနပ်၍ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၃၁၄ ဖြင့် အယူခံဝင်ရာ အယူခံမှုကိုခွင့်ပြု၍ မူလမှုကို ပလပ်ခဲ့

သည်။ ထို့ကြောင့် တရားလိုဦးညိုဝင်းတို့က အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ် ၃၅၇ တွင် လျှောက်ထားသောအခါ အောက်ပါပြဿနာကို ပြန်လည်စိစစ် ကြားနာနိုင်ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

၂၀၁၄
ဦးညိုဝင်း ပါ ၂
နှင့်
ဦးမောင်ကို ပါ ၂

“(က) မူလရုံးတရားပြိုင်များသည် မူလ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး တရားလွှတ်တော်သို့ အယူခံတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ကို ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ အယူခံ တင်သွင်းခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ၊

(ခ) အကယ်၍ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိပါက ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်က သက်သေခံ (ဂ) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။”

အယူခံတရားလိုများ၏ရှေ့နေက မူလခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီအပေါ် အယူခံတရားပြိုင်များ (မူလရုံးတရားပြိုင်) က တိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်သို့ အယူခံတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိသည့်အပြင် အယူခံတရားလိုများ (မူလရုံးတရားလို) က တင်သွင်းသည့် အယူခံတွင် လည်း ပြန်လှန်ကန့်ကွက်လွှာတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိသောကြောင့် မူလရုံး၏ ဒီကရီကို ကျေနပ်လက်ခံရာရောက်ကြောင်း၊ **မဒရပ် အတွဲ (၈) ၁၉၀၅ ခုနှစ်၊ စာ-၂၂၉ အမှု၊ ချီဒါလားနှင့် ဘာဒူးလားအမှု^(၁) ၊ မောင်ချစ်ပု ပါ ၂**

(၁) အတွဲ ၁၁၊ ၁၈၈၉ ခုနှစ်၊ အလာဟာဘတ်၊ စာ-၃၅။

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

နှင့် မောင်ပြောင် ပါ ၄ အမှု^(၂)ကို ကိုးကားလျက် ပြန်လှန်ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခြင်းမပြုလျှင် အယူခံတရားလိုအား အနိုင်ပေး၍ ဆုံးဖြတ်ထားသော မူလရုံး၏ ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခြင်း၊ စွက်ဖက်ခြင်း မပြုနိုင်ဟုလည်းကောင်း၊ **ဦးအေးချို ပါ ၂ နှင့် ဦးစိန်ဝင်းအမှု^(၃)၊ ဦးကျော်နှင့် ဒေါ်ဗိရာကျော် အမှု^(၄)** တို့အရ ပြန်လှန်ကန့်ကွက်လွှာတင်သွင်းခြင်းမရှိပါက မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့၏ ပဏာမဒီကရီသည် အမွေဝေစုသတ်မှတ်ရာ၌ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် မညီညွတ်သည့်တိုင်အောင် ယင်းဝေစုကို အထူးအယူခံရုံးကပင် ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ခြင်းမပြုနိုင်ဟုလည်းကောင်း၊ လမ်းညွှန်ထုံးပြုထားသဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်များသည် ခရိုင်တရားရုံး၏ ဒီကရီအပေါ် အယူခံသော်လည်းကောင်း၊ ပြန်လှန်ကန့်ကွက်လွှာသော်လည်းကောင်း တင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်၏ ဒီကရီအပေါ် အယူခံဝင်ရာ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က အယူခံကို အပြည့်အဝခွင့်ပြု၍ အယူခံတရားလိုများ၏ အမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များကိုယ်တိုင် ချေလွှာတွင် ချေးငွေ ကျပ်သိန်း ၃၀ မှအပ အခြားနစ်နာကြေးများ ရခွင့်မရှိဟုလည်းကောင်း၊ ရုံးရှေ့တွင် အဆိုပါ ချေးငွေကျပ်သိန်း ၃၀ ကိုပေးရန် တာဝန်ရှိခြင်းမှန်ပါသည်ဟု ဝန်ခံထွက်ဆိုထား၍ လည်းကောင်း ချေးငွေ ကျပ်သိန်း ၃၀ ပေးရန် ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊

(၂) ၁၉၁၄-၁၆ ခုနှစ်၊ အထက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး၊ စာ-၁၄၄။

(၃) ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၇၆။

(၄) ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၇၇ (၈၀)။

အတိုးမရှိ ချေးယူငွေကို ၂ နှစ်ကျော်ကြာသည်ထိ လုံးဝပြန်မဆပ်သဖြင့် အယူခံတရားလိုများ၏ နစ်နာမှုကို သုံးသပ်မှုမပြုခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင်တင်ပြရန် တာဝန်သည် **ဒေါ်ခင်မြနှင့် ဦးခင်မောင်အမှု**^(၅) အရ မူလရုံးတရားပြိုင်များအပေါ် ကျရောက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များက ငွေများ လုံးဝမဆပ်သဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (က) (ခ) (ဂ) (ဆ) စာချုပ်များ ဖြစ်လာရသဖြင့် ဟန်ဆောင်စာချုပ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပေးရန်ငွေများအတွက် အိမ်နှင့် မြေကို အစားထိုးအပ်ပေးရန် သဘောတူရာရောက်သဖြင့် ဟန်ဆောင် စာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများက ငွေကျပ် သိန်း ၃၀ ကို ပြန်မဆပ်နိုင်သဖြင့် ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော ဆိုင်ခန်းနှင့် နေအိမ်မြေကွက် တို့ကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အတိုးပါတွက်ချက်၍ အရောင်းစာချုပ်များပြုလုပ် ပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အထူးအယူခံမှုကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြန်လည် အတည်ပြုသင့်ကြောင်းဖြင့် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်များသည် မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့် အတွက် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့လျှင် ခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီသည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်၏ စီရင်ချက်၊ ဒီကရီတို့နှင့် ပေါင်းစပ်သွားသဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်များသည်

(၅) ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ ၈၁-၃၅။

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

တရားလွှတ်တော်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က ခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြင်ဆင်ချမှတ်ခဲ့သောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်များအနေဖြင့် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ **ဦးကျော်မြင့်အောင် ပါ ၂ နှင့် ဒေါ်ခင်မာမာ ပါ ၄ အမှု^(၆)** ကို ကိုးကားတင်ပြကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများတင်ပြသည့် **ဦးအေးချို ပါ ၂ နှင့် ဦးစိန်ဝင်းအမှု^(၇)**၊ **ဦးကျော် နှင့် ဒေါ်ဗီရာကျော်အမှု^(၈)** တို့မှာ အယူခံရုံးသို့ အယူခံမဝင်သည့်အပြင် ပြန်လှန်ကန့်ကွက်လွှာလည်း မတင်သွင်း၍ ထပ်မံအယူခံဝင်ခွင့်မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားရာ ထိုအမှုများမှာ မူလရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံရုံးက အတည်ပြုထားသည့်အမိန့်များသာဖြစ်၍ ယခုအမှုအတွက် အဖြေမဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ပြဿနာ (က) အပေါ် အယူခံတရားပြိုင်များအား အသာပေးဖြေဆိုသင့်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများ၏ ပြန်ကြားလွှာအပိုဒ် (၃) တွင် တရားပြိုင်များက ချေးငွေမဆပ်နိုင်၍ ပေးဆပ်ရန်ရှိငွေ စုစုပေါင်း ၄၂၆၀၀၀၀ ကျပ် သတ်မှတ်၍ ယုံကြည်မှု ရှိစေရန် နေအိမ်နှင့် မြေကို အာမခံအပေါင်အဖြစ် ပေးသွင်းရာ၌ အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်ဟု ဖော်ပြထားချက်အရ ပင် ချေးငွေအတွက် အိမ်ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်တကယ် ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများသည် ငွေချေးခြင်းစာချုပ်ကို ဟန်ဆောင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ တရားစွဲဆိုခြင်းတွင် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က

(၆) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၉ (၂၂)။

မူလချေးငွေထက် ၃ ဆခန့်များပြားသော အတိုးငွေများသတ်မှတ်၍ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခြင်းမှာ သိသာစွာ မှားယွင်းနေသည့်အတွက် ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်က သက်သေခံ (ဂ) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆို ထားကြောင်းဖြင့် ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ **ဒေါ်သန်းတင်နှင့် ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း ပါ ၂ အမှု**^(၇) အရ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ကို ဥပဒေအရ အတည်ပြုခွင့်မရှိသဖြင့် ပဋိညာဉ်မမြောက်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) စာချုပ်သည် အမှန်တကယ်ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ ငွေချေးခြင်းကို ဟန်ဆောင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပြဿနာ (ခ) အပေါ် ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်က ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဖြေဆိုကာ ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ် သင့်ကြောင်းဖြင့် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀ တွင် တရားလိုဦးညိုဝင်း ပါ ၂ ဦးတို့က အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ် အတိုင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှု သို့မဟုတ် ပဋိညာဉ်အရ တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၈၄ သိန်းနှင့် နစ်နာကြေး ကျပ် ၃၇ သိန်း စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၁၂၁ သိန်း ရလိုမှုစွဲဆိုရာ မူလရုံးက ငွေကျပ် သိန်း ၃၀ နှင့် နစ်နာကြေး ကျပ် ၁၅ သိန်း စုစုပေါင်း ကျပ် ၄၅ သိန်း ပေးစေရန် တရားပြိုင် ဦးမောင်ကို ပါ ၂ ဦးအပေါ် ဒီကရီချမှတ် ခဲ့သည်။

(၇) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၉၆။

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

အဆိုပါဒီကရီကို မကျေနပ်သူ အမှုသည်အနေဖြင့် တရားမ
 ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးသို့ အယူခံ
 ဝင်ခွင့်ရှိသည်။ မူလရုံးတရားလို ဦးညိုဝင်းတို့က ၎င်းတို့တောင်းဆိုသည့်
 သက်သာခွင့် အပြည့်အဝမရရှိသဖြင့် နစ်နာသောကြောင့် အယူခံဝင်ခွင့်
 ရှိသော တရားရုံးဖြစ်သည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်သို့
 ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၂၉ ကို တင်သွင်းအယူခံ
 ခြင်းဖြစ်သည်။ မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကို ပါ ၂ ဦးတို့က မူလခရိုင်
 တရားရုံး၏ ဒီကရီအပေါ် အယူခံမှုသော်လည်းကောင်း၊ ပြန်လှန်
 ကန့်ကွက်ချက်သော်လည်းကောင်း တင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် အဆိုပါ
 မူလရုံး၏ ငွေကျပ် သိန်း ၃၀ နှင့် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၁၅ သိန်း ပေးစေရန်
 ချမှတ်ခဲ့သည့် ဒီကရီသည် တရားပြိုင် ဦးမောင်ကို ပါ ၂ ဦး တို့အပေါ်
 အတည်ဖြစ်နေသည်။

ပထမအယူခံတရားရုံးဖြစ်သည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
 တရားလွှတ်တော်က မူလရုံးတရားလို ဦးညိုဝင်း ပါ ၂ ဦး တို့ တင်သွင်း
 သည့် အယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသခွင့်ပြု၍ မူလခရိုင်တရားရုံး၏
 စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီပါ နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၁၅ သိန်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်
 ပြီး ချေးငွေ ကျပ်သိန်း ၃၀ နှင့် ယင်းငွေပေါ်တွင် နှစ်ဦးသဘောတူညီ
 သည့် အတိုးနှုန်း ၇% အတိုးငွေကို တရားမစွဲဆိုမိနေ့ထိလည်းကောင်း၊
 တရားစွဲဆိုသည့်နေ့မှ ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့အထိလည်းကောင်း၊ ဒီကရီ
 ချမှတ်သည့်နေ့မှ အမှန်တကယ်ပေးဆပ်သည့်နေ့အထိ တစ်နှစ်လျှင် ၉%
 အတိုးနှုန်းဖြင့် ရထိုက်ကြောင်း ပြင်ဆင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ မန္တလေးတိုင်း

ဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်သည် မူလခရိုင်တရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သည့် ဒီကရီအပေါ်တွင် ချေးငွေရင်း ကျပ်သိန်း ၃၀ ကို အတည်ပြုပြီး နစ်နာကြေး ကျပ် ၁၅ သိန်းကို ပယ်ဖျက်၍ အတိုးငွေကို ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်လျက် ပေးစေရန် ပြင်ဆင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၁၄
ဦးညိုဝင်း ပါ ၂
နှင့်
ဦးမောင်ကို ပါ ၂

မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုပါ ၂ ဦးတို့သည် မူလခရိုင် တရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သည့် ချေးငွေ ကျပ်သိန်း ၃၀ နှင့် နစ်နာကြေးကျပ် ၁၅ သိန်းပေးစေရန် ဒီကရီအပေါ် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး တရားလွှတ်တော်သို့ အယူခံသော်လည်းကောင်း၊ ပြန်လှန်ကန့်ကွက်ချက် သော်လည်းကောင်း တင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိသောကြောင့် အဆိုပါဒီကရီမှာ တရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုပါ ၂ ဦးအပေါ် အတည်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့အနေဖြင့် ၎င်းတို့ အယူခံတင်သွင်းခြင်းမပြုခဲ့သည့် မူလခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပထမအယူခံတရားရုံးက ပယ်ဖျက်ပြင်ဆင်ခဲ့သည့် အတိုးငွေ ၇% နှင့် ၉%သည် ခရိုင်တရားရုံးကချမှတ်သည့် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၁၅ သိန်းထက်ပိုမိုနေသည့်အတွက် ပထမအယူခံရုံး၏ ဒီကရီသည် မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့အား ထိခိုက်နစ်နာစေမည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ အား ထိခိုက်နစ်နာစေသည့် ပထမအယူခံရုံး၏အတိုးနှုန်း သတ်မှတ်သည့် ပြင်ဆင်ဒီကရီအပေါ်တွင်သာ အယူခံတင်သွင်းခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ မူလရုံး တရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့က အယူခံမဝင်ခဲ့သည့် မူလခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီပါ ချေးငွေကျပ်သိန်း ၃၀နှင့် နစ်နာကြေးငွေကျပ် ၁၅ သိန်း ပေးစေရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

ပထမအယူခံတရားရုံးက ချမှတ်သည့် ဒီကရီအပေါ် ကျေနပ်မှု မရှိသည့် အမှုသည်အနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ အယူခံ ဝင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံတင်သွင်းခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးသည် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ် ဖြစ်ပါက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ နှင့်အညီ အယူခံတင်သွင်းခွင့် ရှိသည်။ မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့သည် ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က ချမှတ်သည့် ဒီကရီအပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိ၍ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ နှင့်အညီ အယူခံတင်သွင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ သဖြင့် ၎င်းတို့အနေဖြင့် အယူခံတင်သွင်းခွင့်ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာခဲ့သည့် ပြဿနာ (က) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံး တရားပြိုင်များသည် မူလမြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်သို့ အယူခံတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ အယူခံတင်သွင်းခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလဆန်းတွင် မူလရုံးတရားလိုများ ထံမှ ငွေကျပ် သိန်း ၃၀ ကို တရားပြိုင်များက စတင်ချေးယူခဲ့ရာမှ ပြန်လည် မပေးဆပ်နိုင်သဖြင့် အတိုးငွေများပေါင်း၍ အတိုးအရင်းနှစ်ရပ်ပေါင်းငွေ ၄၂၆၀၀၀ ကျပ် ဖြစ်လာကြောင်း၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ယုံကြည်မှုရှိစေရန် အတွက် ၆-၄-၂၀၀၈ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ဆ) အိမ်ခြေအရောင်း

အဝယ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဆိုအချေများအရ အငြင်း
မပွား တွေ့ရှိရသည်။

၂၀၁၄
ဦးညိုဝင်း ပါ ၂
နှင့်
ဦးမောင်ကို ပါ ၂

မူလရုံးတရားလို ဦးညိုဝင်းက ရုံးရှေ့ထွက်ဆိုရာတွင် တရားပြိုင်တို့
က ချေးယူခဲ့သည့် ချေးငွေ ကျပ်သိန်း ၃၀ ကို မပေးဆပ်နိုင်သဖြင့် ၎င်းတို့
ပိုင်ဆိုင်သော မြေနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကို ငွေကျပ် သိန်း ၄၀ နှင့် ရောင်းရန်
ကမ်းလှမ်းပြီး ၎င်းတို့ပေးရန်ရှိသောငွေဖြင့် တန်ဖိုး ၄၂၆၀၀၀၀ ကျပ်
သတ်မှတ်၍ သက်သေခံအမှတ် (ဆ) စာချုပ်ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ထိုငွေများကို ပေးဆပ်ပါက တရားပြိုင်
တို့က ရောင်းချထားသော မြေနှင့်အိမ်ကို ပြန်လည်ပေးရန် ခွင့်တောင်း
သဖြင့် သဘောတူခဲ့ကြောင်း၊ မေလထိ တရားပြိုင်တို့က ပြန်လည်မပေး
ဆပ်နိုင်သောကြောင့် ၎င်းတို့ပေးရန်ငွေမှာ ထပ်တက်လာသဖြင့်
သက်သေခံအမှတ် (ဆ) စာချုပ်ပါ တန်ဖိုးငွေမှာ လျော့နည်းနေသော
ကြောင့် အတိုး ၇ ကျပ်နှုန်းဖြင့် ထပ်မံတွက်ချက်ပြီး ၁၁-၅-၂၀၀၉ ရက်စွဲပါ
သက်သေခံအမှတ် (က) နှင့် (ခ) အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်
၂ ရပ်ကို ထပ်မံချုပ်ဆိုကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့အား ၁၁-၈-၂၀၀၉ နေ့ထိ
နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထို ၈ လပိုင်းကျော်လွန်သည့်အခါ တရားပြိုင်များ
က အဆိုပါ မြေနှင့်အိမ်ကို လက်ရောက်မအပ်သဖြင့် ရောင်းကြေးငွေ
ပြန်ပေးရန် တောင်းဆိုသော်လည်း ပေးအပ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
မိမိတို့ရရန်ရှိသည့် ငွေများအပေါ် အတိုး ၇ ကျပ်နှုန်းဖြင့် ထပ်မံတွက်ချက်
ရာ စုစုပေါင်းငွေ ကျပ် ၈၄ သိန်းဖြင့် ၃၁-၈-၂၀၀၉ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ
အမှတ် (ဂ) မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ထပ်မံချုပ်ဆိုခဲ့ပြီး

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

တရားပြိုင်တို့အား ၁၆-၁၁-၂၀၀၉ နေ့ထိ လူမှုရေးအရ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် တရားပြိုင်တို့က အိမ်နှင့်မြေကို ပေးအပ်ခြင်း၊ ငွေပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်းမပြုသည့်အတွက် (ရယက) ရှေ့တွင် သက်သေခံအမှတ် (ဃ) အရ နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းခဲ့သော်လည်း တရားပြိုင်တို့က လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိသဖြင့် တရားစွဲဆိုရကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်များက တရားလိုများထံမှ ငွေကျပ် သိန်း ၃၀ ကို အတိုး ၁၀ ကျပ်နှုန်းဖြင့် ချေးယူခဲ့ရာမှ ပြန်လည်မပေးဆပ်နိုင်သောကြောင့် အတိုးအရင်းငွေများပေါင်း၍ အတိုး ၇ ကျပ်နှုန်းဖြင့် တွက်ချက်ခဲ့ရာ ငွေကျပ် ၈၄ သိန်း ဖြစ်လာကြောင်း၊ မိမိတို့ပိုင် အိမ်နှင့်မြေများကို ဟန်ဆောင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (က) (ခ) (ဂ) (ဆ) တို့ကို ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

မူလရုံးတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ ပထမဦးစွာ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသော ၆-၄-၂၀၀၈ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ဆ) အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်သဘောတူစာချုပ်တွင် တရားပြိုင်များပိုင်ဆိုင်သော ပုပ္ပါးမြို့၊ မြောက်ပိုင်းရက်ကွက်၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၀၉/၅၅၃ မြေကွက်နှင့် နေအိမ်အကျိုးခံစားခွင့်များကို တန်ဖိုး ၄၂၆၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချကြောင်း ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသည်။

ထို့နောက် ၁၁-၅-၂၀၀၉ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (က) နှင့် (ခ) အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် တရားပြိုင်များပိုင်ဆိုင်သော မြေကွက်အမှတ် ၄၀၉/၅၅၂ မြေနှင့် ၂ ထပ်တိုက် (ဆိုင်ခန်း) တို့ကို

တန်ဖိုး ၆၉၅၆၄၀၀ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချကြောင်း၊ ၁၁-၈-၂၀၀၉ နေ့တွင် ဝယ်သူအား လက်ရောက်အပ်နှံမည်ဟု ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသည်။ အဆိုပါ မြေကွက်အမှတ် ၄၀၉/၅၅၂ မြေနှင့် ၂ ထပ်တိုက် (ဆိုင်ခန်း) ကိုပင် တန်ဖိုးကျပ် ၈၄ သိန်း သတ်မှတ်လျက် ၃၁-၈-၂၀၀၉ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ အမှတ် (ဂ) အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ် စာချုပ်ထပ်မံချုပ်ဆိုလျက် ရောင်းချကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့အား လူမှုရေးအရ ၁၆-၁၁-၂၀၀၉ နေ့ထိ နေထိုင်ခွင့်ပြုကြောင်းဖြင့် ချုပ်ဆိုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

၂၀၁၄
ဦးညိုဝင်း ပါ ၂
နှင့်
ဦးမောင်ကို ပါ ၂

မူလရုံးတရားလိုများထံမှ တရားပြိုင်များက ငွေကျပ် သိန်း ၃၀ ကို ချေးယူရာမှ ပြန်လည်မပေးဆပ်နိုင်ခြင်းကြောင့် အတိုး၊ ချေးငွေ အရင်းများပေါင်း၍ ငွေ ၄၂၆၀၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ပထမဦးစွာ သက်သေခံ အမှတ် (ဆ) အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ်သဘောတူစာချုပ်ကို နှစ်ဖက် ယုံကြည်မှုရှိစေရန်အတွက် ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလို၏ အဆိုလွှာအရ တွေ့ရှိရသဖြင့် အဆိုပါ သက်သေခံအမှတ် (ဆ) အိမ်ခြံ မြေ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် အိမ်ခြံမြေကို အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းမဟုတ်သောကြောင့် ဟန်ဆောင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မူလရုံးတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် သက်သေခံအမှတ် (ဆ) အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက် တရားပြိုင်များက ပေးဆပ်ရန်ငွေများကို မပေးဆပ်နိုင်သဖြင့် အတိုး ၇ ကျပ်နှုန်းဖြင့် ထပ်မံ တွက်ချက်၍ တရားပြိုင်များပိုင်ဆိုင်သော မြေကွက်အမှတ် ၄၀၉/၅၅၂ မြေနှင့် ၂ ထပ်တိုက် (ဆိုင်ခန်း) တို့ကို တန်ဖိုး ၆၉၅၆၄၀၀ ကျပ်ဖြင့်

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြောင်းဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (က) နှင့် (ခ) စာချုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမြေနှင့် ၂ ထပ်တိုက် (ဆိုင်ခန်း) ကိုပင် တန်ဖိုး ကျပ် ၈၄ သိန်းဖြင့် ထပ်မံအရောင်းအဝယ်ပြုကြောင်း သက်သေခံ အမှတ် (ဂ) စာချုပ်ကိုလည်းကောင်း ချုပ်ဆိုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ ရသဖြင့် မရွေးမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ရပ်တည်းကိုပင် ကာလတန်ဖိုး အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲကာ စာချုပ်များ အကြိမ်ကြိမ်ချုပ်ဆိုနေခြင်းသည် အမှန်တကယ်အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်၍ ချုပ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုရန်ခဲယဉ်းသည်။ ထို့ပြင် မူလရုံးတရားလိုများက သက်သေခံ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်များဖြင့် တရားပြိုင်များပိုင်ဆိုင်သော မြေနှင့် အိမ် အကျိုးခံစားခွင့်များကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသော် လည်း အဆိုပါ အိမ်နှင့်မြေကို လက်ရောက်မလွှဲအပ်သေးမီ ပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းအထောက်အထားတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ရယူထားခြင်းပင်မရှိ သောကြောင့် အမှန်တကယ်အရောင်းအဝယ်ပြုသည်ဟု လက်ခံယုံကြည် ရန် ခဲယဉ်းပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ် ဖြစ်ကြောင်း ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာချေ။

သက်သေခံအမှတ် (ဂ) အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်းကို မူလတရားရုံး၊ ပထမအယူခံတရားရုံး နှင့် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်တို့က တစ်သဘောတည်း ဆုံးဖြတ် ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာခဲ့သည့် ပြဿနာ (ခ) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က သက်သေခံ (ဂ) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်ကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

၂၀၁၄
ဦးညိုဝင်း ပါ ၂
နှင့်
ဦးမောင်ကို ပါ ၂

အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့သည် မူလမှုတွင် မြင်းခြံခရိုင် တရားရုံးက ငွေကျပ်သိန်း ၃၀ နှင့် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၁၅ သိန်း စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၄၅ သိန်းပေးစေရန် ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီအပေါ် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော် သို့ ပထမအယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမပြုခဲ့သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော် သည်နှင့် မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် ၎င်းတို့အပေါ် အတည်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့သည် ပထမအယူခံတရားရုံး ဖြစ်သည့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က ချမှတ်ခဲ့သည့် ချေးငွေကျပ်သိန်း ၃၀ အပေါ်တွင် အတိုးနှုန်းများ သတ်မှတ်လျက် အတိုးငွေတို့ကိုပေးစေရန် ဒီကရီအပေါ် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ် သို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ် က အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့တင်သွင်းသော အယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးနှင့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်တို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီများကိုပယ်ဖျက်ပြီး မူလမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ သက်သေခံ အမှတ် (ဂ) အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ် ဖြစ်၍ မူလရုံး တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုသည် အောင်မြင်ရန် အကြောင်း မရှိကြောင်း ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်၏ သုံးသပ်ချက်သည်

၂၀၁၄

ဦးညိုဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဦးမောင်ကို ပါ ၂

မှန်ကန်သည်ဟုဆိုစေဦးတော့ အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့သည် မူလ
 မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပါ
 ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်သို့ အယူခံဝင်
 ရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလမြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
 ဒီကရီသည် အတည်ဖြစ်နေသောကြောင့် ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
 ဒုတိယအယူခံရုံးဖြစ်သော ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က
 ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ချေ။ **ဦးမြင့် နှင့် မအေးမိ အမှု** ^(၈) ကိုကြည့်ပါ။
 အယူခံတရားပြိုင် ဦးမောင်ကိုတို့က အယူခံတင်သွင်းလာသည့်
 မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်က အတိုးနှုန်းခွင့်ပြုသည့်
 စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုသာ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က
 ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်က
 မူလမြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပါ ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းသည်
 မှန်ကန်ခြင်းမရှိချေ။ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်
 ဒီကရီသည် မှားယွင်းနေ၍ မူလမြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
 ဒီကရီကို ပြန်လည်အတည်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသခွင့်ပြုသည်။
 ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်နှင့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
 တရားလွှတ်တော်တို့၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီများကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး မြင်းခြံ
 ခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြု
 လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ်ငွေကျပ် ၅၀၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၈) ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ ၈၁-၉၆။